

Sabine Städingová

Petronela Jabíčková

Gulovačka
a nezbedný škriatok

stonožka

Sabine Städingová

Petronela Jablčková 3

Guľovačka a nezbedný škriatok

Ďalšia kniha od Sabine Städingovej:

Petronela Jablčková 1:

Tajomstvo jablkového koláča

Petronela Jablčková 2:

Ospalý riaditeľ a žabací chaos

Sabine Städingová

Petronela Jablčková 3

Guľovačka a nezbedný škriatok

Ilustrovala SaBine Büchnerová

stonožka

Sabine Stading

Petronella Apfelmus: Schneeballschlacht und Wichtelstreiche

© 2015 Bastei Lubbe AG, Germany

Boje Verlag in the Bastei Lubbe AG

Translation © 2018 by Eva Budjaova

Poetry translation © 2018 by Jana Kantorová-Báliková

Slovak edition © 2018 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká ast tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informacnych systémov ani prenašat v akejkoľvek podobe i akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopirovanim, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu Schneeballschlacht und Wichtelstreiche

(Boje Verlag in the Bastei Lubbe AG, Koln 2015)

preloila Eva Budjaova.

Verše preloila Jana Kantorová-Báliková.

Redigovala Jana Martinková.

Technická redaktorka Helena Olenova.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonoka, Bratislava

v roku 2018 ako svoju 1 493. publikaciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán 3H creative studio, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6949-1

Zimnica a bobrie sliny

„Hapčí!“ Petronela Jablčková sedela v obývačke vo svojom jablkovom domčeku a hlasno kýchala, až sa rozdrnčali okenné tabule. Z vrecka na sukni vytiahla károvanú vrečkovku a silno si vyfúkala nos.

„Všetko v poriadku? Žiadni zranení?!“ Rozrušený Lucius vbehol do izby a zmätene sa poobzeral. „Myslel som si, že ti niečo nevyšlo pri čarovaní,“ zamumlal. „Znelo to, akoby trúbil slon.“

Petronela sa urazene pozrela na svojho spolubývajúceho. Lucius bol statný roháč a ten najlepší kamarát na svete, lenže o soplavých nosoch a zimnici nevedel ani mäkké f.

„Buť sľasný, se roháši nemávajú nádchu,“ nevrlo odvrkla Petronela. Huhňala, akoby mala na nose štipec. „Brrr...“ Zuby jej cvakali tak rýchlo ako šijací stroj a nazaj len zázrakom si pritom nezahryzla do jazyka.

„Je to až také zlé?“ Lucius ustarostene priložil chrobáčiu končatinu malej čarodejnici na čelo. „Hlava ti tak horí, že by som si na nej mohol spraviť praženicu. Asi máš horúčku.“

„H... h... horúčku?“ triasla sa Petronela. „To je vylúčené! M... m... moje sestry majú prísť každú chvíľu na návštevu a ešte toho treba toľko porobiť!“

„To počká. Teraz sa musíš v prvom rade uzdraviť. Skočím po Uhorkáča. Jablkoví škriatkovia určite vedia, ako si poradiť s takou hroznou nádchou.“

„To viem aj ja,“ smrkla Petronela a zaprela sa rukami o fotelku, že vstane.

Lucius jej to však nedovolil. „Pekne tu počkaj. O chvíľu som späť,“ povedal a vykĺzol z dverí.

Petronela si ešte raz poriadne kýchlala a ustarostene sa zadívala na kalendár, ktorý pre ňu spravili Olívia a Oliver Pečkovci. Do Vianoc zostávalo len niekoľko dní a ona namiesto toho, aby vypekala jablkové šišky a ostošesť zdobila dom, sedí na pohovke, cvaká zubami a počúva, ako vietor duje po záhrade pri starom mlyne.

Od zimy sa jej triasli ruky, no aj tak sa načiahla za čarodejnou paličkou a namierila ju na drevo uložené v koši pri piecke. Celú jeseň zbierala popadané konáre a vetvičky, aby jej bolo v zimných mesiacoch príjemne teplučko. V piecke pukotal veselý ohník, ale ona sa nie a nie zohriať.

Zrazu pred dverami čosi zarachotilo a ozvalo sa jasné a hlasné: „Hej rup! Hej rup!“ Hlasy stíchli a vzápätí sa rozleteli dvere. Päť jablkových škriatkov vtlačilo do obývačky drevenú diežu.

„Bisťu, chlapi!“ zakričal Uhorkáč, šéf skupiny. „Dávajte pozor, aby ste tie bobrie sliny nevyčvachtali.“

Petronela sa predklonila a podozrievavo sa zadívala na veľkú kaďu, v ktorej špláchovala spenená zelená brečka.

„Dáfajte si posor!“ smrkla Petronela a s otázkou v očiach sa zadívala na Lucia. Roháč pokrčil plecami. „Vravel som mu, že by bolo oveľa lepšie naplniť to až tu hore. Nechceli o tom však ani počuť,“ dodal ospravedlňujúco.

„Jasné, že nie,“ zamrmlal Uhorkáč. Škriatkovia sa zapreli do drevenej kade a spoločnými silami ju potisli k Petronele.

„Zvládli sme to!“ dychčal Šparglík, ďalší z jablkových škriatkov. „Teraz stačí prihodiť za hrst' čemerice a cifrušieho trusu a príjemný ozdravný kúpeľ nôh je hotový.“

Petronela znepokojene zvrážtila čelo. To, čo tam pred ňou čľapotalo, vyzeralo dosť nechutne. A vraj ozdravné... A čím?

Uhorkáč strčil ruku do vrecka a do kade nasypal za dve poriadne hrste akéhosi prášku.

„Teraz do toho strč nohy. Uvidíš, raz-dva budeš zdravá. Ale nezľakni sa...“ dodal ešte chytro.

Petronela nemala veľmi na výber. Zhodila z nôh paľučky a opatrne ich vložila do džberu – veľmi pomaly, najprv ponorila iba palec ľavej nohy.

„No tak! Na čo čakáš?“ zvolali jablčkoví škriatkovia.

Malá čarodejnica rozhodne strčila obe nohy do čudnej gebuziny, no len čo ich tam dala, hneď ich aj vystrašene vytiahla. Tekutina v kadi začala totiž bublotiť a klokotať, na hladine sa objavili malé hladné papuľky. „Dofrčic, Uhorkáš! Šo si myslíš, že som? Potrava pre ryby?“

Uhorkáč sa usmial. „Neboj sa, moja milá. Tie purpurové fangáče ti nič nespravlia, len tú zmes správne zohrejú, aby účinkovala.“

Petronela váhavo do kade vrátila najprv jednu, potom aj druhú nohu. Pomaly pohýbala prstami a od úľavy si vydýchla. Bublanie purpurových fangáčov bolo naozaj veľmi príjemné. Celé telo jej

zalialo príjemné teplo, ktoré sa šírilo od prstov na nohách až po uši. Malá jablčková čarodejníca prestala drkotat' zubami a pôžitkársky zavrela oči.

Pozor, padajú hviezdy!

Dvojčatá Olívia a Oliver Pečkovci sa necítili veľmi dobre, hoci ich netrápila nádcha ani iná choroba. Vianoce boli predo dvermi, a to je naozaj dôvod na nervozitu.

V škole boli v plnom prúde prípravy na vianočné predstavenie a Olívia už z lesklého papiera porobila aspoň tisíc košíčkov, ktoré sa mali neskôr hojdať na vianočnom stromčeku. Celý dom rozvoniaval škoricou a marcipánom. Vlastne mohlo byť všetko úplne dokonalé, no potom sa to stalo!

Spustil sa dážď. Pršalo všade, kam až oko dovidelo. Zo sivých mrakov sa už niekoľko dní lialo ako z krhly. Sliepky dostali v kuríne na zem laty, aby nebehali po blate, a pritom nemuseli trčať na jednom mieste. Ako sa má niekto v takomto počasí cítiť predvianočne?

Obe deti stáli v detskej izbe a hľadeli na dažďové kvapky, ktoré sa opreteký kotúľali po okennej tabuli.

„Sniežik sa nám chumelí, zima je zimička, polia lúky zabieli, zapadne cestička...“ pospevovala si Olívia.

„Oliver prevrátil oči. „Nemohla by si aspoň na chvíľku prestať?“

„A prečo?“ zaprotestovala Olívia priam na truc.

„Lebo to aj tak nepomôže a už mi idú uši odpadnúť.“

„Len mi závidíš, lebo nepoznáš žiadne vianočné pesničky,“ odvrkla Olívia.

„Prosím ťa! Čoby som ti závidel. Nevidíš, že to nemá význam? Leje čoraz silnejšie! Radšej prestaň, aby nás nakoniec neodplavilo.“

Olívia urazene zavrela ústa. Oliver vytiahol zo zásuvky ďalekohľad a namieril ho na Petronelinu jabloň. Keď sa lepšie prizrel, vysoko v korune uvidel posledné jablko, v ktorom svietilo svetielko. Presnejšie povedané, skôr slabučko blikotalo. Lenže aj to stačilo, lebo podľa záblesku toho svetielka deti vedeli, že Petronela je doma.

„Ak niekto môže spraviť niečo s tým dažďom, tak iba Petronela!“ povedal Oliver. „Hore-dole čarou páličkou a budeme mať tú najzimovitejšiu zimu.“

„Len si snívaj. Petronela je jablčková čarodejnica, počasie ovplyvniť nevie,“ namietla Olívia.

Chystala sa zájsť za mamou do obývačky, aby si s ňou zaspievala aspoň niekoľko vianočných kolied, keď nad záhradou zablikotala lietavica.

„Fíha, videl si to?“

„Nebola to padajúca hviezda?“

Olívia prikývla. „Vyzeralo to, akoby spadla do rybníka za mlynom!“

Stačila krátka výmena pohľadov a dvojčatá zvolali: „Podme sa tam pozrieť!“ a okamžite vybehli z izby, pričom takmer zvalili otca, ktorý práve vychádzal z pekárne s plechom plným vanilkových rožtekov. Pán Pečko bol vášnivý pekár. Vďaka jeho talentu a Petronelinmu čarodejnému jablčníku sa zo starého mlyna stala vyhľadávaná kaviareň – Začarovaný mlyn.

„Hopla!“ zvolal otec a zo všetkých síl sa snažil udržať plech v rukách. „Vy ale máte naponáhlo! Dávajú niekde niečo zadarmo?“

„Zadarmo nie, ale keby si sa trocha pohol, možno by si ešte videl hviezdu, ktorá nám pred chvíľkou pristála v záhrade,“ chrлил zo seba Oliver a na nohy si ňaťahoval gumáky.

„Do záhrady nám spadla hviezda?“ spýtal sa prekvapene pán Pečko.

Olívia prikývla a na hlavu si nasadila nepremokavý klobúčik. „Videli sme ju. Pod' sa pozrieť, ak nám neveríš.“

Pán Pečko vykukol z okna a vyzval deti: „Len pokojne choďte, prídem za vami. Ešte musím z pece vytiahnuť zopár slimákov s hrozienkami. Ale keď ju nájdete, tak mi určite prídte povedať, dobre?“

„Jasnačka,“ sľubovala Olívia a chytro vybehla za bratom do tmavej záhrady. Oboma rukami si musela chytiť klobúk, inak by jej ho vietor strhol z hlavy.

„Dúfam, že sa neutopila v rybníku!“ volal v behu Oliver.

Olívia za ním cupitala po mokrej tráve. Šachorie okolo celej vodnej plochy sa vo vetre knísalo a na inak pokojnej tmavej hladine sa kučeravili drobné vlnky. Po padajúcej hviezde však nebolo nikde ani stopy, ani jedna iskrička. Olívia vytiahla plecيا až k ušiam, lebo vietor bol dosť odporný. Vyštípal jej nos aj líca a v tej zime jej stuhli i prsty.

„No, asi nám zuby zaklapnú naprázdno,“ zamrmlal namrzene Oliver.

„Podme domov, je mi zima!“ drkotala od zimy zubami Olívia a posledný raz sa obzrela. „Škoda, taká hviezda by celkom iste dodala vianočnú atmosféru celej záhrade.“

Dvojčatá sa vracali so zvesenými hlavami.

Keď prechádzali okolo pekárne, otec otvoril okno a vystrčil hlavu. „Tak ako? Našli ste tú spadnutú hviezdu?“

Oliver pokrútil hlavou a kráčal ďalej. Olívia zastala a uprela na otca pohľad plný sklamania. „Nie, nič sme nenašli. Obávam sa, že tento rok vôbec nemám pocit, že majú prísť Vianoce.“

Bez toho, aby to deti čo i len tušili, však v záhrade pri mlyne naozaj čosi pristálo. A to čosi bolo natoľko vianočné, že vianočnejšie ani nemohlo byť. Dvojčatám by určite spadla sánka, keby to vedeli.

Do Vianoc už zostávalo naozaj málo času a Santa Claus sa so všetkými svojimi škriatkami vybral na posledný skúšobný let na saniach ťahaných sobmi, keď ho zrazu neuveriteľná príhoda prinútila neplánovane pristáť. Inak dobrosrdečný Santa sa rozčertil, a to tak, že jedného zo škriatkov bez okolkov zdrapil za golier a vyhodil zo saní.

Malý neposlušník už niekoľkokrát na seba upozornil hlúpymi žartíkmi, ibaže tentoraz jednoznačne zašiel príďaleko. Sobom potajomky strčil pod deky pichľavé gaštany, išli sa z nich zblázniť. Po oblohe lietali raz sem, raz tam a Santa mal čo robiť, aby so saňami bezpečne pristál. Keď sane zastavili, malého naničhodníka ihneď vysadil.

„Domov sa môžeš vrátiť pešo, Nisse!“ zahromžil. „Cestou budeš mať dostatok času porozmýšľať nad svojimi lapajstvami. Taký vianočný škriatok ako ty nemá na mojich saniach čo robiť!“ S týmito slovami opäť nastúpil do saní a odletel bez toho, aby sa čo i len jediný raz obzrel.

Vianočný škriatok sa ocitol celkom sám, odvrhnutý, človeku by pri pohľade naňho od ľútosti aj srdce stislo. No kto by si všimol, ako mu v očiach ihrajú samopašné ohníčky, určite by sa dovtípil, že mu ani len na um nezíde zamýšľať sa nad pestvami, čo postvával. A kráčať domov pešo? Ani to sa mu nechcelo. Nebolo na to vhodné počasie.

Nisse sa namrzene rozhliadol. Zrazu kdesi nablízku začul detské hlasy, a tak sa chytro ukryl v hnedej šachorine na brehu rybníka.

„Škoda, taká hviezda by celkom iste dodala vianočnú atmosféru celej záhrade.“ To dievča, čo to povedalo, prešlo tesne vedľa neho. Nissemu by stačilo vystrieť ruku a dotkol by sa jej.

„Žiada sa vám vianočná atmosféra?“ uškrnul sa škriatok. „Bez problémov vám ju zariadim!“ zachichúňal sa a náhlivo sa pobral deťom v päťách.

Vonku bolo mokro a chladno, vnútri rozvoniavali škoricové hviezdičky a slimáky s hrozienkami. Keby bolo podľa Nisseho, do mlyna by sa mohol pokojne nasťahovať ďalší obyvateľ.

Premočený škriatok

Petronela si nezvyčajného návštevníka vo svojej záhrade nevšimla. Vychutnávala si kúpeľ nôh a čľapkala prstami tak silno, až obsah striekal kade-tade. Po každom čľapnutí sa cítila lepšie. Kúpeľ ju krásne zahrial. Nos sa jej uvoľnil, v hlave sa rozjasnilo.

„Zrejme som už znova zdravá ako buk!“ žiarivo sa usmiala na okolostojacich škriatkov.

„Len sa tak nenáhli,“ zamručal Uhorkáč a podal jej uterák. „Najprv si musíš na nohy natiahnuť vlnené ponožky a uložiť sa do postele...“

„... a zajtra ráno sa budeš cítiť ako znovuzrodená,“ dokončil vetu Šparglík.

„Zajtra ráno? Už teraz sa cítim skvele!“ Petronela vyskočila na rovné nohy, lenže vzápätí sa znova posadila. Mala pocit, že má namiesto nôh dve mäkké sladké drievka.

„Och!“ vzdychla si.

Jablkoví škriatkovia sa zasmiali. „Zajtra môžeš hoci aj stromy kálať, keď by sa ti zachcelo, no dnes patríš do postele.“